

THE
MIST
THIEF

A KÖDTOLVAJ

ÖRÖKTENGER

LJ ANDREWS

THE
MIST
THIEF

A KÖDTOLVAJ

ÖRÖKTENGER

LJ ANDREWS

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
L. J. Andrews: *The Mist Thief*
First published in 2024 by L. J. Andrews

Fordította
Sziklai István

Szerkesztette
Fodor Zsuzsanna

Borítóterv
MerryBookRound Designs

Illusztrációk
Samaiya Beaumont
Kate @lepra.art

Térkép
Eric Bunnell

ISBN 978-963-636-962-0

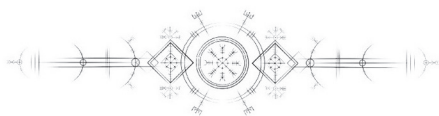
Minden jog fenntartva

Copyright © L. J. Andrews 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Sziklai István 2026

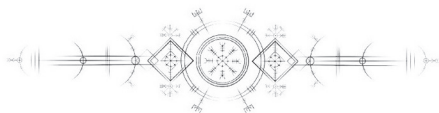
FIGYELMEZTETÉS
A TARTALOMMAL KAPCSOLATBAN:

A könyvben az alábbi tartalmak le lehetők fel,
amelyek felzaklathatják az olvasót:

Kínzások plasztikus ábrázolása
Beszélgetés múltbeli manipulációról
Érzelmi/szellemi bántalmazás
Erőszakkal fenyegetőzés
Múltbeli kétséges beleegyezés
Öncsonkítás
Öncsonkításra irányuló gondolatok
Nyílt szexuális tartalom
Véres jelenetek
Erőszak
Komor témák
Gyilkosság
Kényszerházasság
Szeretett lények múltbeli elvesztése
Nőgyűlölő viselkedés

*Az égett szélű, édes fahéjas tekercecseknek.
Légy szörnyeteg, drágám!*

Ez történt az Öröktenger sorozatban

A Ködolvaj egy új párt hoz be, és bár ez a könyv úgy készült, hogy önálló történetként is megállja a helyét, mesénk helyenként kapcsolódik az *Öröktenger királyához* és *Az örökkirálynőhöz*, az első és a második könyv eseményeihez.

Azok számára, akik innen indulnak, vagy csak szeretnék felfrissíteni az emlékeiket, íme néhány esemény (egy kis spoilerrel), ami *Az örökkirálynő* csatározásai során történt.

A tündék földjei négy királyságból állnak a földi tündék birodalmában, valamint az Örök Királyságból a tengeri tündék birodalmában. A földi és tengeri tündék egykor ellenségek voltak.

Livia Ferus, az egyik földi tündekirály lánya, beleszeretett Vérdalnok Erikbe, a tengeri tündék királyába. Az Örök Királyság árulói azonban elrabolták Liviát, és egy Éjréve nevű, eltűnni képes szigetre vitték. A sziget az elfek népének egyik klánjájé, a dokkalfaroké, vagyis az árnyelfké.

Börtönében Livia megismerkedik Skadiniával, a dokkalfar hercegnővel, aki sötét ködöt idézve képes elrabolni bármit – életet, mágiát, anyagot, sőt egész földeket.

Skadinia igyekszik megvédeni népét Ariontól, a ljosal fark, vagyis a fényelfek hercegétől, valamint az Örök Királyság öt támogató árulóitól.

Ha gonosz célokra használja, a köd megfagyasztja Skadinia szívét, és miközben megpróbál segíteni Liviának, kénytelen

kegyetlen célokra használni a varázserejét. Amikor Livia visszatér az örökkirályhoz, a tengeri tündék először egyesítik erejüket a földi tündék birodalmával, aminek része az alvernek nevezett varázserejű klán is.

Az alverek és a tündék megtámadják Éjrévét, hogy legyőzzék az árulókat és Ariont, mielőtt az elfklánok rájuk rontanának.

A csata során kiderül, hogy a dokkalfarok királyát álomba varázsolták, és unokája, Skadinia őt próbálja megóvni.

Sander, az egyik alver herceg, majdnem meghal a nő kardjától, és ikertestvére, Jonas képességét felhasználva rémálmodokat tuszkol az elf hercegnő elméjébe, hogy legyőzze őt.

Az árulók vereséget szenvednek, és Arion visszamenekül a fényelfek földjére, hátrahagyva Skadiniát és nagyapját, hogy egyedül nézzenek szembe a tündékkal. Livia váltig állítja, hogy az őstünde hercegnő megpróbált segíteni neki, mielőtt a ködtől kihűlt a szíve, és csak azért harcolt, hogy megvédje az elf királyt.

A dokkalfar király bevallja, hogy Skadinia sötét mágiáját nem használhatja olyasvalaki ellen, aki a rokona, mert akkor a lelke megrontódna. Mivel a tündebirodalmak között sok kötelék és családi kapcsolat feszül, Jonas herceg, aki az alverklánok tagja, Skadinia nagyapjától megkéri a nő kezét.

A herceg még korábban mágikus esküt tett, hogy a földi és a tengeri tündebirodalmak minden királyságát megvédi, és e kötelék kényszerítő ereje miatt úgy véli, hogy ha feleségül veszi az elf hercegnőt, az megakadályozza, hogy sötét erejével ártson a népének, amennyiben Arion valaha is visszatérne, hogy újra felhasználja Skadiniát.

Végül az árnyelfek királya is áldását adja a dologra.

Prolóógus

Nagyapja árnyalatnyi derűvel a hangjában jelentette be: mielőtt véget érne a hét, a hercegnő férjhez megy.

Az elf hercegnő leteszi hát a fogadalmat a furcsa varázslatokat ismerő birodalom hercegének, aki a tündék és az elfek közötti háborúban az ellentétes oldalon állt.

Neki mindig is előnyös frigyet szántak. A hercegnő azonban arra nem számított, hogy leendő férje az a férfi lesz, akivel korábban a csatatéren találkozott. Ráadásul a férfi egyik családtagját majdnem elpusztította a hercegnő mágikus vonzódása.

Az igazság azonban az, hogy a hercegnő tudta, ez nem érdekházasság – hanem bosszúból köttetik.

A népe okozta károkért a hercegnő lesz az áldozat – ő fizeti meg az elfek összes vétkét.

Férje, népe és szerettei mind védve lesznek a hercegnőben rejlő gonosz mágiától, miután a herceg feleségül vette. Soha nem fog tudni ártani nekik. E szövetség törvényei azonban nem írták elő, hogy leendő férje is ugyanígy tegyen.

Kegyetlenség, gyűlölet és harag – csak ennyit várt új otthonától.

De amire a hercegnő egyáltalán nem számított, az az ellenségének érintése volt, ami megolvasztotta a jeget a szívében, és a gégemetszők királysága az otthona lett, a rémálmok hercege pedig megszerette a ködben élő szörnyet.

1. fejezet

A Kődtolvaj

A csatában a vesztes oldalon állni vacak dolog volt. Mindig a győztesek döntenek a jóvátételről, és korlátozott tapasztalatom szerint az mindig valami nyomorúságos dolog. Mint amilyenek például a mit sem sejtő arák, akik akaratauk ellenére a törleszteni szándékozó, aljas hercegekhez kerülnek.

Hosszan kifújtam a levegőt. Az elf szilvabortól, amit folyamatosan kortyolgattam, felkavarodott a gyomrom. Tenyereimmel a kőfalnak támaszkodva vártam, hogy lecsillapodjon az émelygés, mielőtt továbbmentem volna a sötét, macskaköves úton. A holdat félig-meddig sűrű felhők takarták, így ez volt az egyetlen esélyem a szabadulásra.

Amikor a tündeseregek megtámadták az árnyelfek – az én népem – szigetét, nem maradt más választásom, mint fegyvert ragadni. Most pedig az életemet eladták a dicsőségért és a kicsinyes bosszúért.

Holnap napnyugtakor már férjnél leszek.

Kellően részeg voltam ahhoz, hogy ez a gondolat inkább csüggedt kuncogást váltson ki belőlem, mintsem takargatott könnyeket az éjszakában.

Milyen mesét mondok majd egy nap a kicsiknek – mert nem kétséges, hogy lesznek örökösök ebben az elátkozott szövetségben –, akik fénylő tekintettel néznek majd fel rám,

ahogy elregélem nekik azt a románcot, ahogy az apjuk eljött értem.

Mádzs, meséld el a szerelmeitek történetét!

Ó, kicsim, hadd meséljem el, hogyan hurcolt el apád a naplementében, megbéklyózva és áldott gyűlöletet ígérve hátralévő napjainkra!

Felhorkantam, és ostobán ittam még egy korty bort, mielőtt bedobtam a kis üvegcsét a vadrózsabokor sötét levelei közé, majd a gyapjúkámzsát a csillagfénytől ezüstösen csillogó hajfonataimra húztam.

Leendő férjem csak azért vesz feleségül, mert korábbi vőlegényem a ljosalfarok, a fényelfek klánjának hercege volt. Arion herceg indított háborút a tengeri tündék – a jövőbeli férjem szövetségesei ellen.

Csak arra tudtam gondolni, hogy mivel Arion a csata után elmenekült, én lettem a következő legkívánatosabb célpont az ellenségeim szemében, akin bosszút állhattak.

A harag valósággal forrt az ereimben. Majdnem felbuktam, amikor megpróbáltam félrerúgni egy kavicsot a földön. Még mindig szédültem a bortól.

Az én bűnöm annyi volt, hogy szörnyen naivan viselkedtem, és nem láttam előre Arion lépéseit. De azért én is veszélyes voltam a magam módján.

Arion ugyanazon okok miatt kívánt engem feleségül venni, mint amiért a tündék akartak magukénak. Hogy a véremben keringő sötétséget fegyverként használhassa. Nem kétlem, hogy leendő férjem is jogot formál majd a mágikus vonzódásomra, miután megtör.

A varázserőm – amivel az istenek megátkoztak – túl ingatag és túl álnok volt ahhoz, hogy szabadjára engedjem. De ha

fogadalmat teszek, az megbonthatatlan köteléket teremt új rokonommal.

Hagyományainkban régóta él a hit, hogy az elfek nem árthatnak a rokonaiknak anélkül, hogy önnön lelküket a sötétségbe ne taszítanák.

Már nem voltam biztos benne, hogy hiszek ebben. Mert mintha az utóbbi időben rengeteg rokon ártott volna egymásnak.

Ökölbe szorítottam a két kezemet, de annyira, hogy a körmeim belemélyedtek a tenyerem húsába.

A tündék és más furcsa mágikus klánok a királyságaikban családi kötelékeik hálójába bonyolódtak. Elméletileg azzal, hogy a rokonukká válok, az egész birodalmukat megvédik az én sötét, mágikus vonzódásom jelentette fényeketéstől.

Bebújtam a sövénybe, ügyelve rá, hogy kerüljem a főutakat; azonban minden túskeszúrásnál, minden ezüstös fonatimba akadó ág nál megátkoztam Ariont.

Ez az ő feneette hibája volt. Talán a gyáva herceget kellene a szövetség kedvéért gyalogként beáldozni. De Arion elrejtőzött a csillogó grynstadi palotájában, a fényelfek szigetén, és valószínűleg még mindig azon duzzog, hogy nem sikerült elérnie a célját, miközben rám maradt, hogy viseljem a felelősséget az ő hülyeségéért.

Holnap a sors lesújt éles késével, de a ma este még az enyém, hogy úgy éljek, ahogy akarok.

A fakó kőből emelt hosszúház hátsó traktusánál előbújtam a tövises sövényből. Talán, ha elcsípnek, az új klánom túlságosan féktelennek tart majd, és visszavonja fogadalmi ajánlatát.

Ezen keserűen felnevettem.

Nem kétséges, hogy amennyiben a leendő férjem vagy a szolgálai elkapnának, egyszerűen csak szorosabbra húznák a gyeplőt.

A hátsó ajtó előtt hátravettem a kámzsát, és vászonkendőt kötöttem a fejemre, ahogy a legtöbb tengeri tünde is tette, hogy a hajuk ne lógjon a szemükbe. Kiszedegettem az ezüstgyűrűket, amelyek a két éles és hegyes fülem szélén sorakoztak.

A hüvelykujjam végével fekete szemfestéket kentem a szemem alá – ez volt a divat a legtöbb izzadt tengerész körében az Örök Királyság hajóin.

A tengeri tündék földje adott otthont a szövetség aláírásának – ez jó szándékuk jele volt –, így ma este a tengeri nép egyik tagját fogom játszani.

Kölcsönvett csizmám túl nagy volt rám, és a nehéz csatok minden lépésnél megpendültek. Selyemkendőből ügyeskedtem magamnak egy szemkötőt.

Amikor egy gally recsenve eltört a mögöttem lévő sövényben, megpördültem. Az éjszaka csendes volt. Semmit nem láttam, csak a tündöklő csillagokat, a tengeri tündék dombon álló, többszintes, csillogó aranypalotáját, és csak néhány csobbanást hallottam, ahogy a kikötőnél a hullámokban selők játszadoztak.

A kocsmában a hangos tengeri tündék vidám dalokat énekeltek a távoli tengerek szirénjeiről és szellemeiről. Kalózkok, kalmárok, szolgálaton kívüli örök, dokkmunkások és néhány szégyentelen tengeri rabló ült az asztaloknál. Egyesek fából faragott kockákat dobáltak, mások csillogó ivótülköket ütöttek egymáshoz. Voltak nők, akik szeretőik ölében ültek, míg mások karddal az oldalukon, nadrágban ugyanolyan durvának tűntek, mint bármelyik férfi.

Mivel az örökkirálynő elrabolta a gaz király szívét, és meg is koronázták, az Örök Királyság női lakói merészebbé váltak.

Legalábbis így hallottam.

Ma este egy kis erőt merítettem belőlük.

A szelíd, engedelmes elf hercegnő egyelőre elbújhatott az árnyékban, és átadhatta a helyét a merész tengeri tündének, aki éppen akkor érkezett a tengerről, és csak egy kis kicsapongásra meg szórakozásra vágyott.

Amikor senki rám sem nézett, és a palota őrei nem rohantak elő a falfülkékből, hogy visszavonszoljanak a szobámba, megfélemlőnek ítéltém álruhámat, és odasétáltam a sör- és hányásszagot árasztó, ragacsos pulthoz.

Mindegyik asztalnál ültek, de a pult mellett a legtöbb hely üres volt. Csak a csapos állt a söntés mögött, és az ivótülköket súrolta. Az utolsó széken, egyik vállát a falnak támasztva, görnyedt férfi ült vastag vászonköpenyben, szalmakalapját a homlokába húzta.

A részeg fazontól távolabb eső, a pult másik végén lévő székekhez indultam.

Egy lekonyuló karimájú kalapos férfi nyersen azt morogta, hogy „Elnézést”, amikor összeütköztünk.

Kikerültem, és a középső székeket vettem inkább célba. Jól van. Csak egy kis bátorságot adó tengeritünde-rumra és néhány zsetonra lesz szükségem, hogy leülhessek valamelyik asztalhoz játszani.

Abban a pillanatban, amikor két játékasztal között haladtam át, a játékosok úgy döntöttek, hogy szócsatába bocsátkoznak.

– Te átkozott csaló! – Bozontos szakállú, hegyes fülében két vaskos gyűrűt viselő férfi ugrott talpra.

Elállta az utamat, ezért kikerültem.

– Csalónak nevezet? – A második hang fiatalosabban, lágyabban csengett. Elállta a szemközti asztalhoz vezető utat, így kénytelen voltam oldalra lépni.

A következő pillanatban a két ellenfél egymásnak rontott. Székek csúsztak végig a fapadlón, az asztalok meginogtak, ahogy a férfiak tusakodni kezdtek. Hangosat sikoltva ugrottam el a felboruló asztalok elől, nehogy a verekedésben a földre rántsanak.

– Féltre! – hallottam meg ekkor egy rosszálló hangot. Két erős kéz ragadott karon és tolt félre, hogy egy másik tünde átsurranhasson mellettem. Fekete kendőt viselt a fején, a fülében aranygyűrű csillogott, a szemében pedig komiszság.

Talán túlzottan meggondolatlan voltam.

Otthon, Éjréve szigetén, nem nagyon járhattam szabadon. A tengeri tündék palotájában biztos, hogy nem hagytak magamra anélkül, hogy ne figyeltek volna – ők korábban az el-lenségeink voltak, és nem nagyon bíztak az elfekben.

Nagyot fújtattam. Naná, hogy túlagyaltam a dolgot, de nyugtalanított a lárma, és az, hogy forgások óta először voltam egyedül.

Az ide-oda mászkálás közepette végül alig három székre nyíreltem a pultnál ülő részeg fazontól.

Valószínűleg észre sem vette, hogy ott vagyok. Véletlenül meglöktem útközben, majd lerogytam az egyik csálé székre.

– Mit adhatok, hölgyem? – kérdezte a csapos, aki még mindig ugyanazt a túlköt tisztogatta, mint korábban. Odalépett hozzám.

Megköszörültem a torkomat, és halkán, füstös-rekedtes hangon szólaltam meg, hogy úgy fejezzem ki magam, mint a legtöbb tengerész.

– Barna rumot. És néhány zsetont! – A pultra dobtam az egyetlen érmémet, ami nálam volt. Az elfek pénze volt ez, amit az érmékhez használt drágakövekből állítottak elő, és juvelnek nevezték.

Ha a csapos érdekesnek is találta, nem mutatta ki a véleményét. Másrészt, a közelgő szövetség miatt egyre több dokkal-fari elf lépett a tündék földjére, amikor a király meglátogatott engem, komor unokáját, akit ketrecbe zártak, pedig én nem akartam mást, csak a népemet biztonságban tudni. Tudhatam volna, hogy ha harcolok, és elárulom, hogy a ködőmmel egész földeket tudok elnyelni, a tündenép ugyanúgy félelmetes hercegnőnek fog tekinteni, mint sok más elf.

De mi mást tehettem volna? Nagyapámat Arion egyik csatlósa varázslattal álomba ringatta. Védelem nélkül pedig sebezhető volt. Nekem kellett hát a tünde harcosok és a király közé állnom.

– Mit keres egy ilyen csepp hölgy egy ilyen helyen?

Beletelt egy pillanatba, mire rájöttem, hogy a három székkel arrébb görnyedten ülő részeg alak szólított meg.

Összeráncoltam a homlokomat, és végignéztem az álruhámon.

– Nem úgy festek, mint aki ideillik? Most jöttem a tengerről.

– Tényleg? – röhögött fel vaskos, durva hangon. – A legtöbben akkor jönnek ide, ha valami gondjuk van. Téged mi nyomaszt?

– Semmi sem nyomaszt. Csak szeretnék inni egyet, ha megengeded.

A részeg alak rácsapott az asztalra.

– Egy italt az úrhölgynek, Nyelvtépő!

Nyelvtépő. A csapos felkapta a fejét a név hallatán. A tengeri tündék a lehető legfurcsább vezetékneveket viselték. Mind-egyik más nevet viselt, és azokat a dalaikban rejlő varázserőről vagy a kardforgató tudományukról kapták.

Bármelyikben is volt jó Nyelvtépő, egyik sem hangzott túl kellemesen.

– Éppen ki akartam szolgálni. – Azzal a csapos levágott elém egy ivótülköt, miközben a részeg fazon lecsusszant a székéről.

Nyeltem egyet, és feszegeni kezdtem, mert felállt a szőr a tarkómon, majd a számhoz emeltem a tülköt. Az istenekre, ez megégetett! Összerezzenem a selymes kintől, és éreztem, ahogy az ital lecsúszik a torkomon át a gyomromba.

– Menekülsz valami elől, hölgyem? – kérdezte a részeg alak. – Úgy tűnik, talán igen.

Erővel ittam még egy kortyot.

– Nincs hova menekülnöm. Azért jöttem, hogy kiélvezem a függetlenségem utolsó pillanatait. Nem mintha korábban olyan sok lett volna belőle.

– Akkor hát te mindig jó kislány voltál?

– Mindig. – Újabb kortyot ittam. Egyre könnyebb volt lenyelni az italt.

– Mi olyan szörnyű, hogy úgy döntöttél, függetlenséged utolsó pillanatait, ahogy te mondtad, egy ilyen szarfészekben töltöd? – A férfi odaintett a csaposnak. – Már ne vedd sérítésnek, Nyelvtépő!

Lecsaptam a söntéspultra az ivótülköt, de előtte ittam még egy kortyot, majd levegő után kapkodva azt mondtam:

– Fogadalomtételre kényszerítenek.

– Hmm. – A férfi rövid szünetet tartott. – Pedig azt hittem, a legtöbb hölgy szereti, ha van párja.

– Haha! – A nevetés daloló tengeri madárként szakadt fel a mellkasomból. – Párom? Inkább börtönöröm.

– Ez azért túlzás.

A rum tette vajon, vagy a részeg alak hangja tényleg lágyabb, komorabb és öblösebb lett?

A levegő kiszökött a tüdőmből, amikor a férfi odanyomult hozzám, és én majdnem leájultam a székről. A kalapot a pultra dobta, és lehúzta az álláról a vastag gyapjúkendőt.

Az összes nyavalyás istenekre, *ne!*

Zöld szeme belemélyedt az enyémbé: olyan zöld szempár nézett vissza rám, mintha egy hatalmas réten sétálnék. Kócos barna hajába néhol sötét tincsek keveredtek, bizonyos fényben pedig szinte vörösesbarnának tetszett.

Amikor a harcban szembekerültem vele, és a kezében kardot tartott, a szeme a saját rettenetes mágiájától koromfekete volt.

Most, ahogy odahajolt hozzám, önelégült, ostobán jóképű mosolyra húzta az ajkát.

– Nem tűröm, hogy börtönörnek nevezzenek, hercegnő!

A jövődöbelim volt az.

Jonas, az Eriksson Házból.

– Ho-hogyan? – A szó alig jött a számra.

– Dolgoznunk kell még a lopakodásodon. Elég feltűnő vagy, de a megfontoltságod hiányának köszönhetően rengeteg időnk volt kitervelni ezt a kis csínyt. – Kuncogott és körbe mutatott az ivón.

A fenébe!

Minden férfi, aki az utamba került, a bozontos és nyilvánvalóan álszakállas alaktól kezdve a verekedőkön át a tengeri tündéig, aki félrelökött az útból, most mind levették kendőiket és egyéb álcáikat, majd mögülük előkerültek azok

az arcok, amelyek tulajdonosait gyakran láttam a palota folyosóin kóborolni.

Mind a nyavalyás herceg barátai és szövetségesei voltak.

Odafordultam a csaposhoz, aki még mindig ugyanazt az ivótülköt tisztogatta.

Most megvonta az egyik vállát.

– Sajnálom, hölgyem! Nem léphetsz ki a város kapuján.

– Tudod... – Jonas közelebb hajolt, bőrének pergamen-, tölgy- és eszelősférfi-illata égette az orromat. Letépte hamis szemkötőmet, és farkasszemet nézett velem. – Azt hittem, hogy ennél sokkal... üresebb leszel. Úgy mondják, a csata óta nem vagy képes érezni semmit.

Ösztönösen is megmerevedtem, és hagytam, hogy mágiikus vonzódásom fagyos köde visszarántson, hogy elrejtse az érzelmeimet. Nehéz volt megtenni, amikor a szívem nem akart felhagyni a dobogással.

Az istenek verte herceg felnevetett.

– Ne, ne csináld ezt! Ne is próbálkozz vele! – Elég merész volt ahhoz, hogy ajkát a fülemhez emelje, és belesuttogja: – Már láttam a tüzet a szemedben.

A herceg tett egy cikornyás kézmozdulatot, majd hátralepett, de aztán csizmák dobbantak, és a padlódeszkák megnyikordultak.

– Skadinia hercegnő!

Behunytam a szemem, és elfojtottam egy nyögést. Fogaimat csikorgatva, a rémálmok mellett álló hercege iránt érzett égő haraggal átítatva megfordultam az egyszerű széken.

– Dorsan!

Nagyapám belső testőre a sörház hátsó traktusában állt: mögötte tucatnyi dokkalfari királyi testőr várakozott sötétkék tunikában és bronzlándzsákkal.

Dorsan sápadt arcán egyetlen olyan vonás sem volt, ami arra utalt volna, hogy valaha is nevetett: rideg, mint a márvány, de olyan megbízható, mint a dagály. Dorsan odasétált hozzám, és karon ragadott.

– Ideje visszatérned, úrnőm! A tárgyalások hamarosan megkezdődnek.

A másik oldalamon álló herceg ekkor otthagzott.

– Hamarosan találkozunk, *feleségem!*

Reméltem, hogy sikerült éles pillantást vetnem rá, de hagytam, hogy az elf testőrök kivonszoljanak a sörházból, és visszavigyenek a rám váró elkerülhetetlen sorshoz.

Vissza rémálmaim hercegéhez.